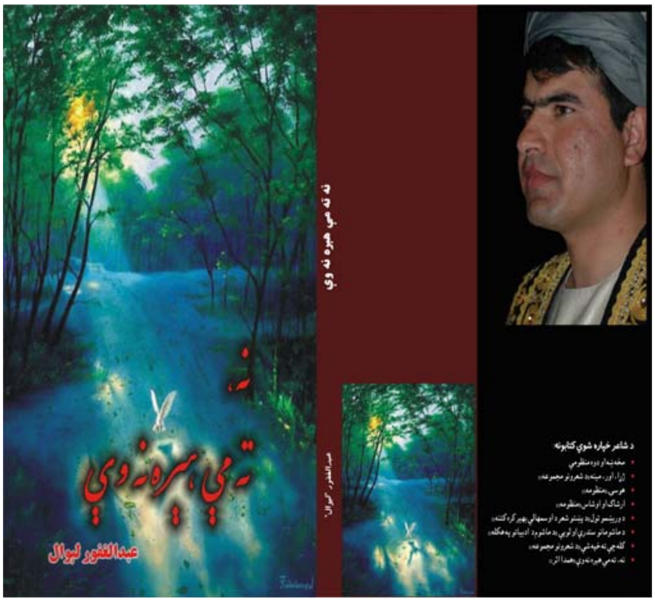

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه،

ته مي، هېره نه وې

عبدالغفور لېوال

۱۳۸۴ لمریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

داكتاب:

نوم : نه، ته مي هېره نه وې
شاعر : عبدالغفور لېوال
د ښېنتى طرح او ډيزان: محبوب(شريفى)
خپرندوی : ميوند خپرندويه ټولنه کابل
ټيلفون : ۰۷۰۲۹۵۲۱۴
کمپوز او ډيزاين : ذبيح الله(رامين)
چاپ کال: ۱۳۸۴ لمريز هجري
چاپځاى : ميوند مطبعه
پرليکه چمتو کوونکئ: مختار احمد احسان - هالنډ
پرليکه پته : www.benawa.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه :

شرم دی، په داسې يو اقليم کې ژوند کوم، چې خلک مينه ګناه بولي. په چاپېريال کې مې تول، لکه غوښن ماشينونه، هرې خواته ځغلي. هرڅوک يو څه ګټي څو ورځې ژوند کوي او بيا مري. نيکمرغه کسان خپلو پاتې شونو (اولادې) ته څه پرېږدي، کور، مال او يا نور څه..

ګلونه راشنه کېږي، غوړېږي او بېرته رژېږي، خاورې کېږي او تول له هغو سره مينه لري، ځکه ګلونه د رنګ، عطر او ښکلا هستي په ميراث پرېږدي. خو موږ، راشنه کېږو لويېږو، زړېږو او مرو، زموږ نه رنګ شته، نه عطر او نه ښکلا، که يو له بل سره مينه وکړو، اې واويلا، ګناه- ګناه- ګناه...

تول کرکه پېژنو، آن له هغو سره هم کرکه پېژنو چې مينه کوي

ليونۍ !

لاس دې راکړه، پوهېږم سترې يې، تر ګامونو لاندې مو ځای ځای واوره شته يو نيم ځای ځمکه وچه ده، هلته څوک نه شته، يوه ډبره، دواورې او بوپريولې ده راځه هلته به لږ دمه وکړو.

ګوره ليونۍ.

موږ ولې له بنيادمانو ځخه تښتو؟ ته خو شرمېږې چې د خلکو ترمخې وژاړې او دلته پرهمدې ډبرې، که څوک نه وي، کينې او زړه تشوې، ژاړې، ښې ډېرې او ښکې بهوې شرم دی، ته په داسې اقليم کې ژوند کوې، چې ژړا هم ګناه ده، که وژاړې خلک در

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې بدګومانه کېږي، که وژاړې خلک ګومان کوي چې هرو مرو له چا سره مینه لرې او مینهِ؛ دا خو لویه ګناه ده.
راځه دلته خپل سر زما پر ولي کېږده او وژاړه، ښايې دا ډېره او زه ستا لپاره دلته يو ، زه پرتا ډېر مهربان یم، ځکه هیڅ کله ستا د ژړا مخه نه نیسم، څومره چې زړه دې غواړي اوښکې تويې کړه، زه به همدلته یم او درته ګورم به
وطن د غوښنو ما شینونو لویه کار خانه ده، وطن د اوږدې وژنې له تبې څخه راوتلی دی او پرتې(هزیان) وايي، وطن زما او ستا لپاره هیڅ نه لري.
لیونۍ !ته خو ژاړې !
خو زه ولې دلته راغلی یم؟زه هم دویلو لپاره یو څه لرم. زه هم له بنیادمانو څخه تښتم او ځان پټوم. یوازې غواړم له تاسره اوسم. ته خو پوهیږې چې زه شاعریم. دلته چې ته ژاړې، له ماسره زما د شعرونو کتابچه ده، زه منتظریم چې ستا زړه تش شي، ستا اوښکې خلاصې شي، بیا نو ماته وګورې، یوڅه موسکۍ شې بیا به نو زه خپله کتابچه پرانیزم او خپل ټول شعرونه به درته ولولم. دغوښنو ماشینونو په دې لویه کار خانه کې زما د شعرونو اوریدونکې او مخا طبه خو یوازې او یوازې ته یې.
ته پوهیږې، چې زه په خپلو شعرونو کې له چا سره خبرې کوم، او له چا سره مینه کوم؟ خیر، که ګناه هم ده خو په شعرونو کې رواده....

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرم دی په داسې يو اقليم کې ژوند کوو ، چې په شعر کې مينه لکه د شعر د شرابو هسې، خيالي او وهمي ده، هيڅ څوک په رېښتيا مينه نه کوي، ځکه دا خو ګناه ده.

ګوره، زه او ته رټلي يو ، ځکه چې له يو بل سره مينه لرو ، خوله ټولو څخه څومره ښکلی کسات اخلو ، دلته له ټولو لرې، ته ژاړې او زه خپل شعرونه لولم.

ليونۍ ! يوه کيسه واوره !

زموږ د کلي په مخامخ غره کې دوه لوېې ډبرينې څېرې دي يوه څېره لکه يوه پېغله او دوهم يې يو زلمی دی، کليوال وايي، په پخوا زمانو کې دوه مينان وو، چې د دواړو د کورنيو ترمنځ بدي وه. کله چې کليوال او کورنۍ خبر شول چې دوی دواړه يو له بل سره مينه لري، نو د هغوی په مړينې پسې يې را واخيستل. له مينانو څخه، چې لاره ورکه شوه غره ته وتښتيدل او هلته يې خدای(ج) ته سوال وکړ چې دواړه په تيږو بدل کړي، لوی خدای(ج) يې سوال و مانه او له زرګونو کلونو را په دې خوا دوی همدلته سره ناست دي.

زه پوهېږم چې دا دواړه ژوندي دي هسې موږ، دغوښو ماشينونو، ته تيږې ښکاري او که نه خدای خبر دواړه به څومره يو د بل له غېږو څخه خوند اخلي....

نو زه او ته هم همداسې يو، زه نه وايم چې مه ژاړه او ته هم پرېږده، چې زه خپل شعرونه درته ولولم خو ناهيلې کيږه مه، که هيڅ نه وو، زه او ته به هم له خدايه وغواړو چې پرهمدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره ناست همداسې تیرېږې شو او د بنیادمانو له سترګو ورک شو.

نړۍ دې دوه برخې شي، نیم دې همداسې لکه غوښن ماشینونه زیږي، لوییږي او مري دې، خو څه دې ستا ژړا او زما شعرونو ته غوږ ونیسي خدای(ج) لوی دی ګوندې دوی هم په مینانو کې شمارشي.

لیونۍ !

موسکا دې پېژنم، ډېره ښکلې ده، لکه چې نورې او ښکې دې په سترګو کې نه شته؟ اوس نو زما وار دی.

اې ! ته !

همدا ته چې داکرښې لولې، ته به هم په مینانو کې شمارشې اوس نو زما وار دی، غوږ شه چې زه در ته خپل شعرونه ولولم.

لیونۍ !

ته دې خپل سر زما پر ولې کیږده او غوږ شه !

یـاهو

عبدالغفور لېوال

۱۸- مرغومې ۱۳۸۴ لمریز کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې ته سرود

جادو ګرې څه دې وکړل
چې دې داسې لیونی کړم
دا په سترګو کې دې څه وو
چې له ځانه دې پردی کړم

جادوګرې څه دې وکړل
چې د چین ماچین پا چاشوم
ښاپیرۍ مې شوې کنیزې
چې ستا سترګو ته ګدا شوم

جادو ګرې څه دې وکړل
کفرو دین دې له ماوا خیست
ماخودبین چې په کې ځان کوت
هانګین دې له ما وا خیست

څه منتر دې په ما وکړ
چې کتاب نه مې زړه تور شو
ستاد مینې ستوري شمارم
بل حساب نه مې زړه تور شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه منتر دې په ما وکړ
تا ته دومره در نږدې شوم
ستا په روح کې مې ځان ولید
ستا د نور ذرې ذرې شوم

جادوګرې ستا د سترګو
له پیریانو مې توبه ده
بسم الله د سپینو زرو
مې په غاړه کې پرته ده

جادوګرې ښومره ښه یې
په سندرو دې بلد کړم
لکه شین طوطي غږېږم
په شکرو دې بلد کړم

جادو ګرې ښومره ښه یې
تا له مینې نه خبر کړم
زه ساده د غرو سړی وم
تا په سمولارو سر کړم

ته پوهېږې جادوګرې
چې ته ښومره ښایسته یې
له غزلو نه رنګینه
له سندرو نه پسته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته پوهېږې جادوګرې
نور له ژونده جدا کېږم
له دې وروسته ستوري شماره
په آسمان کې پیدا کېږم

جادوګرې لاس دې را کړه
چې له دې جهانه ولاړ شو
له شکمنو سترګو پټ شو
د ګومان دنیا نه ولاړ شو

جادوګرې لاس دې را کړه
چې د ستورو مېلمانه شو
له هغه ځایه چې را غلو
هلته بېرته ور ستانه شو

جادوګرې لاس دې را کړه
زما له ژونده زړګی تور دی
یو آرام ځای ته مې بوځه
دې دنیا کې ځومره شور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادو ګرې لاس دې را کړه
زما ژوند دی ستا په لاس کې
لکه شين غمی د ګوتې
دا سې بند دی ستا په لاس کې

جادوګرې لاس دې ښکلی
د تک سپين سوسن په شانې
رغوی را کړه چې يې ښکل کړم
د خوارېږه وطن په شانې

جادوګرې جادو و کړه
دا ژوندون را ښخه وا خله
يا خو اور په دنيا بل کړه
خپل بيلتون را ښخه وا خله

جادو ګرې جادو وکړه
ما دې غيرږې ته ميلمه کړه
د ژوندون ورکه مانا مې
بيرته روح را ستنه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې زړه مې وا خله
په بدل کې ښکلا را کړه
ها چې زه ورپسې ګرځم
هغه ورکه مانا را کړه

جادو ګرې څو مره ښه يې
لاس دې زما په سترګو کېښود
اوس جنت په سترګو وينم
دوزخې جهان مې پرېښود

وږى- ۲- ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشهادت کلیمه

ته مې یادېږې خو در تللی نه شم
ژوند مې په هرګام کې اغزي کړلي
پوهېږې؟
ژوند نه مې زړه دومره توردی
لکه دا ستا له تورو سترګو څخه
چې په رنجو ککړه او ښکه راشي
او ستا د تور کمیس ګریوان کې چیرې ځان پټ کړي
پوهېږې؟
ژوند ستا د بیلتون له غم نه لوی پیتی دی
خو تر هغو به یې پر سر ګرځوم
چې یوه ورځ یې ستا په مخ کې کوز کړم
مامې د مرګ وروستۍ سلګۍ یوازې تا ته پرېښې
پرېږده !د ژوند وروستۍ شیبه ښکلې شي
پرېږده، چې ستا په مخ کې
د شهادت دا کلیمه درسته کړم
خدای خو شاهد دی چې پر ما ګرانه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

ستار ترنګېږی
ته مې مخ ته ناسته
خوزه له تا خپه یم
نغمه زما په زړه چړې را منډي
تا بې وفا را ته بیګاه څه وویل؟؟
هیڅ مې له زړه نه وځي
او د ستار نغمه مې زړه کې
غم په شور راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو شيبه مينه

ستنه شوې ودې خندل
سردې زما پر تتر کېښود
زما دزړه درزادې وا وريدله
اې !
دې ماشوم بيا درته غوږ کې څه ويل؟
زه خو دده خبرې نه منمه
دی چې له ما خپه شي
په پټه، ټولې ګيلې تاته کوي
پام کوه !
داليونی هرڅه وايي
ګوره خپه چې نه شې.
ستنه شوې ودې خندل
زما تاوده نفس
داستا پر ښکلي وچويلی را پروت وربل دانه وانه کړ
ستا د بدن عطرو مې ذهن ته جنت وښوده
مګر رښتيا ووايه !
چې زما د مټو منځ کې
ولې د پانې په څېر وريږدېدې؟
ستنه شوې ودې خندل
چوپتيا خوره وه
او ما وتا دخپلې مينې لاره ونيوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه سوچونو کې ډوب
خدای خبر څومره ډېر مزل مووکړ
چې ستا د ښکلي غږ خوږې زمزمې
د سکوت سپینه آیینه ماته کړه
پوه شوم ګیله دې وکړه ودې ویل:
چې ستا د ګوتو د شوخۍ له لاسه
زما غوږ والۍ خدای خبر چېرې رانه ولویدله
وګوره غوږ مې تش دی
زه بې ځوابه هک حیران پاتې شوم
خدایزده زما سترګو کې دې څه ولوستل
چې را ستنه شوې راته ودې خندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو څوک دې په سندرو او په وير يادوي
مريد دی په حلقه کې نوم د پير ياد وي

د زلفو په تړلو مو څوک کله نازوي
زموږ د جنون نښې په زنځير ياد وي

زما د لمدو سترګو ماتې ماتې آيينې
دوينو ، اوښکو منځ کې ستا تصوير يادوي

چې زړونه رانه يوسي خپل ښايست ته شي مغرورې
چې زړونه مو رامات کړي نو تقدير يادوي

د يارد نامه توري مې سلګيو کې ماتيږي
دا څوک په دې دنيا کې مافقير يادوي

لېندی۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړې یمه ستړې

عشقه ناوخته راغلې
نړۍ د زرود سکو په ټولو لو بو خته
ستا ملنګۍ ته د چاپام نه شته
په چا به رحم وکړې؟
دلته چې مینې ته ګناه وایو لا
ته به دې اسپه چېرې ودروې؟
عشقه ناوخته راغلې
غر بنیاد مونه ډک
سیند بنیاد مونه ډک
چېرې خالي د جنون دښته نه شته
نو وایه عشقه ستا شلیدلی ګریوان
خپل ببر سر
او زما د مینې اوښکې چېرې یوسم؟
عشقه نا وخته راغلې
زه نور زلمی نه یم چې مینه وکړم
لکه آدم د خپل هابیل او قابیل
د شخړو سیل کوم
عشقه نا وخته راغلې
د بې مهریو د ساده نسل له لاسه ژاړم
څوک مینه نه پېژني
خو په مینو پورې دومره خاندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله کله ور نه ځان هم هېرشي.
نو عشقه داسې حال کې
وایه چې تاڅنګه کړم
خپلې محبوبې ته مې څه ووایم؟
او له ژوندون څخه داسترې بدن چېرې خښ کړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما اتڼ چي جانانه

ګران وحيد عمر ته

زما اتڼ چي جانانه !
کله چې ځې يو ځل خو شاته ګوره
ښايي کوم څوک دې هر قدم سره د اوښکو ځاځکي وبهوي
زما اتڼ چي جانانه
ته چې د ډول له هر يو ګړز سره لاسونه تاو کړې
زما په زړه کې پښتنه وينه غور ځنګ وکړي
ته چې څپليو نه خړيا پورته کړې
زما په سرکې د ځوانۍ ولولې شرنګ وکړي
د اتڼ چيانو شاز لميه ميره !
هره شيبه مې ستا خندا يادېږي
چې مرور شې بيرته وګرځېږي
زما دې هغه ښکلې ادا يادېږي
زما اتڼ چي جانانه !
کله چې ځې يو ځل خو شاته ګوره
ښايي يو ورځ دې دا شاعر ملګرى
په زړه درو وريږي
ښايي يو ورځ د دې شاعر ملګري غږ وا ورې چې:
((يو ځلې بيا په دې لار راشه
په پخوانو پلونو دې پريو تل ګر ونه.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي

پام کوه ونه ژاړې
اوښکې دې مه بهوه
اوښکې دې پټې خپلو سترګو کې خوندي وساته
دلته ژړا ته هم ګناه وايي او شک پرې کوي
که د رنجو لیکې دې راغلې په سپین مخ
نو ټول به وپوهیږي
چې تا د مینې په خاطر ژړلي
پام کوه ونه ژاړې
موږ د نړۍ له بد مرغانو څخه هغه دوه یو
چې آن ژړلی نه شو
پوهیږې !
هغه ورځ چې تا وژړل
زه څومره وسوځیدم؟
ځکه چې ټوله دنیا وپوهیده
چې موږه دواړه سره مینه لرو.
له دې نه لویه بدمرغي چېرې ده؟
چې ژړا جرم وي
او مینه وي د ټولو ګناهونو ابۍ
له دې نه لویه بدمرغي چېرې ده؟
چې څوک د خپلې معشوقې په اوښکو
وشرمیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خپلې اوښکې د خپل زړه په وينو و مينځې
له ويرې څخه؟

5 مرغومی ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مساپریم خو غریبه ته یې

((خپلې ګیلې به دیوالو ته وکړم
ځکه چې ته خو ورته غوږ نه نیسې ....))
آه یاره دادې لیک کې څه لیکلي؟
مساپر زه یم خو غریبه ته شوې
بېګاه مې ستا د ناچارۍ ګیلې ته ډېر وژړل
له اوو سیندونو او اووغرونو لرې
زما د زړه په هر یو غږ کې ته یې
ستا چې په زړه کې ګیله وګرځېږي
زه یې همدلته اورم
ګرانې زه اوس هم ستا په زړه کې اوسم
او هر نفس سره دې ساه و باسم
خپلې ګیلې دې خپل زړګي ته کوه
پوهېږې؟
دلته هم آسمان شین دی
او د لمرښکلې طلايي بګۍ دورځې پرلار ځي او راځي
مګر پر زمکه نه اشنا سیورې شته
نه تورې زلفې نه لونګۍ نه ځادر
نه د زړو څپلیو خرپ نه د ټیکریو ورېمې
نه ستا د ښکلي رغوي عطر چې زما ډېر خوښېده
زما اوره تشه ده
ستا تورې زلفې پرې خورې ورې څپې نه وهي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما غاړه ستا د نفسونو له ګرمۍ نه ليرې
او وچې شونډې مې موسكانه لري
نه كابل جان شته نه يې د ننګ اسما يي
نه يې ځيږه هوا چې ستا د غيږې عطر لري
دلته د هسكو ښيښه يي ماڼيو جسم كې
اروا وې نشته
زه مسا پريم او غريبه ته يې
خو اشنا زه در څخه ليرې نه يم
زه خو اوس هم لاستا په زړه كې اوسم
له ديوالونو سره مه غږيږه
خپلې ګيلې دې په خپل زړه كې ها شاعر ته وكړه
چې كه دنيا څخه هم ولاړشى
ستا له زړه نه، نه ځي.

۱۲-۲-۲۰۰۴

د ټوسن ښار اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هستۍ الفبې

هو !

زه پوهېږم چې یادېږمه دې
راته لیکلي دې دي:
چې د شعرونو کتابونه مې په اوښکو مینځې
زما د زړه دوینو کرښې دې په اوښکو لمد وې، وچوې
او زما یادونه دې د زړه شپوکې ځراغ بلوي
هو ! زه پوهېږم چې یادېږمه دې
زه ستا په پاکه او سپېڅلې مینه ښه پوهېږم
خو راشه ما وګوره !
چې ستا تصویر ته په لمدو سترګو خبرې کوم
زه دلته ټولو ته بې سده لیونی ښکارېږم
نور د ځوانۍ خوبونه ویني، خپلو سترګو ته اوبه ورکوي
د سپینو نجونو د بدن په لیدو آه وباسي.
خو زه د خپلې کوټې ور وتړم
او په شیبو شیبو له ځان سره یوازې او سم
ستا تصویر ونه او لیکونه ګورم
یوازې ستا دلیک خبرونه شعرونه لیکم
اوس خو زه نه
زما شاعره ته یې
ته زما زړکې ناسته
زماله خولې څخه شعرونه وایې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس چې ته نه يې زه شاعر هم نه يم
نو اوس منې چې زه په تا ژوندی يم؟
نو اوس منې چې د هستۍ الف و بې
ستا د نامه له يو الف څخه پيلېږي او په بل ختمېږي؟

۱۷-۲-۲۰۰۴

توسن- اريزون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بيگاه دوه پرښتې وې مقررې دلته راغلې
د استا له ښکلو سترگو نه کوترې دلته راغلې

قسم جانانه ټوله ورځ مې زړه کې گرځيدلې
چې نيمه شپه دې وکړلې وزرې دلته راغلې

په شنو سترگو يې ستا د تورو سترگو غلا کوله
يو دوه د پرنگيو جادوگرې دلته راغلې

د عشق له پيغمبر سره د سرو کفارو جنگ و
بيگاه د ملايکو څو لښکرې دلته راغلې

سلگۍ سلگۍ اسرې لکه افغانې مهاجرې
داستا د سترگو جنگ نه مرورې دلته راغلې

پرون دې دلېوال د غزلونو کتاب لوستی
خبرې دې خوږې لکه سندرې دلته راغلې

۱۷مارچ۲۰۰۴توسن اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شب پرست يم خپل يزدان سره مې شپه ده
ستا له زلفو او باران سره مې شپه ده

مجلسی ياران مې ستوري او سپوږمۍ دي
مسا پريم شنه آسمان سره مې شپه ده

ستاد سترګو څه نيکمرغه اسارت دی
چې له تيرا وله کمان سره مې شپه ده

له ګونګرو يې د لنډ يو شرنګا اورم
ستاله ټيک او له پيزوان سره مې شپه ده

چې ويده شمه بس جنګ په خوب کې وينم
ستا د حسن له افغان سره مې شپه ده

۱۹ اپريل ۲۰۰۴ توسن

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعده

نه !

ته مې هېره نه وې
ته مې په یاد وې، ستا وعده مې هم په زړه باندې وه
زما یا دو نه لا ، له تا سره وو
خو خدای(ج) خبر چې ولې در نه غلم ؟
باران په شړک ورېده
ما د باران د ټولو څاڅکو په شمېر ته یاده کړې
تا راته ویلي وو چې زه به ځان په واینو لوند کړم
کله چې ته راځې نو زه به په شرابو کې لمده خیشته یم
هو ! دا مې هرڅه یاد وو
ستا د وعدې هره شیبه مې په خاطر کې شنه وه
زه پوهیدم هغه ډیوې چې بلې کړې وې تا
اوس خلاصیدې او وار په وار مړې کیدې
خو خدای(ج) خبر چې ولې درنه غلم
ته مې په یاد وې، ته مې نه وې هیره
او په سرو واینو کې لوند خیشت بدن دې
زما سترګو ته نیغ ولاړو
زه پوهېدم چې ته به راشې
زما د خونې وربه وټکوې
زه پوهېدم چې له ژړانه به دې سرې سترګې را واړوې
ګیله به وکړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې شراب خلاص شول، ډيوې مړې شوې
ولې را نه غلې ته؟
زه پوهېدم چې زه به چوپ ولاړيم
ځکه زه نه پوهېږم
چې ولې درنه غلم
زما په لاس کې به يو سپين کاغذ وي
ما غوښتل شعر وليکم
نه شعرمې نه ليکه همدا سې ناست وم
يوازې سپينه پاڼه
زه پوهيدم چې ته به پاڼه زما له لاسه واخلې
په دې ګومان چې ما به نوي څه ليکلي وي پرې
خو پاڼه سپينه ده يوازې يې په سرکې دي يو څو توري:
(غواړم وطن ته ولاړشم.)

۱- مې- ۲۰۰۴
ټوسن- امريکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يا هو

بېګاه دلته راغلې وه ډيوې سره نجلۍ
آسمان نه پرېوتلې وه ډيوې سره نجلۍ
د سپين کميس ګلان يې د مظلومو وينو څاڅکي
ملنګه وه ، سپېڅلې وه ډيوې سره نجلۍ
په کلي کې نن باد د اسرافيل شپېلۍ وهله
بېګاه کوم چا ويشتلې وه ډيوې سره نجلۍ
يو روڼ ستورى را پرېوت، خلکو وليده له ورايه
همدغلته لويدلې وه ډيوې سره نجلۍ
د کلي ملايانو تر سبا هو ، الاهو کړ
د قدر شپه بللې وه ډيوې سره نجلۍ
يو څو ليوني ولاړو چې د زړونو نذر ورکړو
ارمان چې نوره تللې وه ډيوې سره نجلۍ

۴ مې ۲۰۰۴ توسن اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې

هره شيبه د ژوند څېره بدلېږي
هره شيبه د مرګ په لوري يو بل ګام اخلم
لکه د مني پاڼه رېږدمه او لېږدمه د ژمي په لور
او باد د عمر سپينه واوره زما پرسررا شيندي
يوازيتوب
يوازيتوب مې خوښ دى
چې په لمده کبله، بربنډې پښې
يو څو ګامونه واخلم
او هر څه هېر کړم دا بد لپاره
مامې له ژوند څخه يوازې بد بيني زده کړې
هرڅوک يو څوک دى ځانته
هغه چې زما په شانې نه دى هغه زه نه يمه
هرڅوک چې زه نه يم دوزخ دى زما
زه چې يوازې پيدا شوى يم يوازې او سم
دادى:
د مرګ په خوا يوازې درومم.

۲۰۰۴-۱۱-جون توسن اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو دلته مينه نه شته

دلته هرڅه شته دي خو مينه نه شته
دلته د مور د لاس توده ډوډۍ غلمينه نه شته
دلته رګونوکې شراب ګرځي او زړونه په هوس
دربيږي
دلته زما او ستا په شان وجود کې وينه نه شته
دلته رنګونه دي، غوغا ده او شوخي ډېره ده
دلته سپيڅلې او ساده ښکلا زما د کلي
هغه په سترګو توره او په مخ سپينه نه شته
زه دلته دوی ته خپل هرڅه يادوم
دوی را ته خاندي وايي
هو هلته هرڅه دي او دلته نه شته
وګوره دلته سپينه سوله ده او جنګ هم نه شته
دلته غلا هم نه شته تالان هم نه شته
دلته يوازې ودانې شته و رانول چېرې دي
هو دلته مينه نه شته
خو په لاسو د انسان
د انسان مړينه نه شته

واشنګټن DC ۲۰۰۴/ ۲۹ اګست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپوږمۍ په ارمان

پايځې مې بد وهلې
بېل مې په پوله خښ کړ
او د ليښتي رنځو اوبو کې مې لاسونه پريولل
د جوارو لوی پټې ته ځيرشوم چې مې ته وليدې
په شنه ګېډۍ کميس دې سپين ګلا باتون مات کړي
او د پاوليو شرنګهار دې د چنچڼو له نغمو سره ګډ
څومره ښايسته وې بلا
زړه مې له ډېرې خوشالۍ الوځي
سږکال مې ځمکه له ګروۍ خلاصيږي
او له روژې څخه به مخکې ستا ډولۍ راوړم

* * *

کابل له سپينو واورو لاندې پټ دی
باغ بالا کې سبرونې وچې شوې سږکال
ستا نفسونه ډېر تاوده ښکاريږي
زما تاوده لاس کې دې سپين لاس خولې دی
بېګاه دې بيا ژړلي؟
په ټيليفون کې دې له غږه پوه شوم
اوس ستا څېره کې د سترپيا نښې له ورايه وينم
اوس زه او ته سره ډېر نه شو ليدای
ژوند زما او ستا ترمنځ ديوال جوړ کړی
ژوند سرګردانه دی د ښار کوڅو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښار لکه تور ښامار زموږ مينې ته اور را شيندي

* * *

د خپل کوچني کمپيوټر غږ راويښ کړم
دا د شيطان صندوقچه هره ورځ همدا سې کوي
ستا برېښنا ليک مې ولوست
کړکۍ ته ودريدم
خو ته منې دلته آسمان نه ښکاري
دلته په مياشتو څوک سپوږمۍ نهويني
دلته سپوږمۍ چا ته سلام نه وايي
دلته نيويارک کې يې آسمان غلا کړی
زه سپوږمۍ نه شم ليدای
خو ستا ليکلې ټيکۍ لا هم زما پرشونډو ناڅي
(شين آسمان ذرې ذرې د سرو زرو يې تنابونه
سپوږمۍ د بام په سر په يار وايه سلامونه)

۲۰۰۴ سپتمبر نيويارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروا او ځنګل

ما ځنګل و آزمویه
ما له ځنګله سره نفس و یوست او ځان مې شین کړ
او زما وجود د ځنګله شنه بدن کې وغځېده
ماله ځنګله سره څو شپې تیرې کړې
او د کوچني سیند له سندرو سره وبهیدم
ما په ځنګله کې ځان پـخپله ورک کړ
ځنګل زموږ په شان دی:
شاړ
مهربانه
او وحشي خوښکلی
ځنګل زموږ په شان نه
زموږ د اروا په شان دی
هلته هم پړانګ او سیږي
او هم د سترګې هوسۍ ښکلي بچي
ځنګل کې مار له وني ځان راتاو کړي
او د مرغیو ځاله تېوله له بچو تشه کړي
ځنګل زموږه د اروا په شان دی
دلته لیوه او غزال دواړه اوسي
ځنګل له ځان څخه دویرې په شان
له ګڼو بوټو لاندې تورې بلاګانې او شیشکې ناڅي
شپه په ځنګله کې ستوري یو یو ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سپوږمۍ ځاځکی ځاځکی ځاځي
له شنو ګڼو ځانګو
دلته د باد نغمه له پاڼو سره لوبې کوي
لکه د د نګې نڅاګرې د پايزيب شرنګهار
خو د ځنګله سهار د ښکلې معشوقې د سپينې غاړې په څېر
همدومره سپين
همدومره روڼ
همدومره پوست دی منې؟
چې کله وينښ شې بيا يې ښکل کړې نو
الله اکبر
يوه نری لار د ځنګله د بوټو منځ کې تللې
د وچو پاڼو پرې غالۍ خوره ده
دا لار زموږ د ژوند تر پايه اوږده
چېرته يو ورک لاروی نه شته چې سلام دې واخلي
او وچې پاڼې به ماتيږي ستا تر پوندو لاندې
ځنګل زموږ د يارانې په څېر دی
ځنګل زما په څېر ياغي
خو ستا په څېر ښکلی دی
ما ځنګل و آزمو يه
او ته زما د روح ځنګل ته راغلې
له هم هغه ازله
کله چې ته خپه شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو ځنګل اور واخلي اوونې سوځي
کله چې ته وخاندې
پر ځنګله شړکنده باران ورېږي

۸- سپتمبر ۲۰۰۴ مريلند - کوزا ډيلفي ځنګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا یوې جلوې ته له ګناه سترې بدن شو اور
وتراشه دا روح مې پرېږده خیر دې که مې تن شو اور

ځان نه یم راغلی او سفر مې تر خپل ځانه دی
ستا د مخ رڼا ته ددې لارې لوغړن شو اور

مړه خاوره ویده وه خوچې تاورته تش وکتل
ویښه شوه خو پوه نه شوه چې ځنګه پرې وطن شو اور

ګل په خندیدو کې ستا د حسن ننبه راوړ له
ماته مې په ځان کې دغه څیرې پیرهن شو اور

تانه یې رڼا زده کړه او مانه تا ویدل او سوز
ځارشه زموږ له مینې نه چې دومره برخمن شو اور

دومره مې در واخله چې خیرن خلک مې نه ویني
ماته خو په دې دنیا کې دغه شان بودن شو اور
۳۰ وږی ۱۳۸۳ مریلند کالج پارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

علامه رشـاد ته چې د بيا ليدو ارمان يې زما پر مسا پر زړګي پاتې شو !

خپل استاد ته !

او ستا دلمر په شان وجود هم پريوت
هېڅ مې باور نه راځي
ها مازيګر به مې هميش په زړه وي
چې پر سبا يې زما سفر پيلېده
زه ستا دکور په لويه خونه کې ناست
او ستا دتود غېږ له ورېمو سره جنت ته تلمه
تاراته وويل چې:
...پام چې وطن هېر نه کړې
مګر استاده ! ته چې ولاړې
دا وطن او مورېه چاته پرېږدې؟
مګر داژوبله او يتيمه پښتو چا ته پرېږدې؟
يوه ورځ تا را ته ويلي ووچې:
(فخر شاګرد هنرمند به استاد رسد)
مګر استاده !
اوس حيران يم چې زمونږ فخر به چاته رسي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه بې فخره شو
بې سره شو
بې لمره شو بس ته چې ولاړې
اې د پښتون مذهب رهبره وايه
زموږ د پوهې پېغمبره وايه
که ستا د تللو نيت و
ولې دې موږ ته دومره مينه راکړه
موږ خو ويده وو دابد په شپو کې
ولې دې مړو رګو کې وينه راکړه
دا ويښ زلميان به اوس په کوم لوري ځي ؟
ته خو يې مشر د ستار سړی وې
دا افغانان به اوس په کوم لوري ځي ؟
استاده ! اوس به دا نيمګړې نسخې چا ته لولم
دا - دخوشال فرهنګ - به څوک وليکي
دا د - اټک - لانجه به څوک وڅيړي
دستر پښتون نيکه به څوک پېژني
زما د تاريخ دهسک له لمر سره خو ته اشنا وې
خو
ستا دلمر په شان وجود هم پريوت
هېڅ مې باور نه راځي
نه !
زه دا منلی نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا د پرخه پاتې دي چې ته يې وکړې
يوازې ته
يوازې ته
يوازې ...

واشنګتن دي سي
دسمبر اوله ۲۰۰۴

تصویر

ستا رالېږلی تصویر
هغه په تور ټيکري کې ښکلی تصوير
هو !
همدا اوس هم زما په لاس کې دی او ګورم ورته
ستا ښکلې سترګې خو تصوير کې هم خبرې کوي
لیونی !
سترګو کې دې څه پټ کړي؟
چې زما ټول عمر يې وخوړ
خو تفسير مې نه کړې.

۲۱نومبر ۲۰۰۴ مریلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه د خوږو سترګو تصوير سره دې ژاړم
د خوب او خيال له تور او سپين تعبير سره دې ژاړم

دا تاراته ويلي و چې بند کې به مې ساتې
ته نه يې د يادونو له زنځير سره دې ژاړم

ستا اوښکه مې تاويز کړه ګرځومه يې په غاړه
له پير سره دې ژاړم له فقير سره دې ژاړم

بس تاکې چې او سيږم ليونی يمه وطنه
خندا سره دې خاندم او له وير سره دې ژاړم

برخليک دې دی چې خپله مينه خښنه کړې په خپله
ليواله بد قسمته له تقدير سره دې ژاړم

مريلند - امريکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تو به مې کړې وه چې ماته شوه توبه مې وکړه
شيخ او ساقي سره همدومره ګوزاره مې وکړه

ته به مې خوب غوندې په ياد کې ساتې ښکلې ياره
يو مساپر وم، دلته راغلم يوه شپه مې وکړه

افغانستان غوندې زخمي زړګی مې راوړ درته
جانانه راشه، شونډې راوړه څه چاره مې وکړه

دې ته دې هم لويه ګناه وويل زما قاتله
چې ځنکدن کې دوطن خواته سجده مې وکړه

زه سترى نه وم خو پښتو مې مخ ته ودريده
توره مې ماته کړه دښمن سره جرګه مې وکړه

ليندۍ ۲۵- ۱۳۸۳ واشنګټن

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هند په سمندرکې د څو نامي زلزلې ۱۵۵ زره کسان ووژل

زلزله

او زمکه رېږدي
څپې الوځي
د خلکو لو دی
لکه قیامت، موراو زوی نه پیژني
د خدای (ج) پر زمکه څه بلا پریوتې
چې خلک یو د بل د غوښو بوی نه پوزې نیسي
طبیعت په لوبه بوخت دی
خلکو کبان نیول خو نه وو خبر
چې د طبیعت په یوه لوبه کې به
کبان په دوی ماړه شي
کله چې زمکه د الله (ج) د بندګانو تر پښو لاندې
راوښرخېده
لویانو چیغې کړې:
یارب
یا بګوان
یا عیسی ....بودا .... موسی راورسیږئ...
خوماشومان او لیوني پوه نه شول
چې چا ته پاس وګوري
دوی ډېر نېکمرغه وو چې نه پوهېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه اول یې زلزلې ته کټ کټ وخندل او وروسته مړه شول
اسمانلا شین و
چا څه ونه ویل
د ځپو غږ کې چیغې ډوبې شوې
خنداوې پراوبولاهو شوې
ښځې تر اوسه لا ځپو ته ګوري
خو شپه تیاره وې داوبو پر سر د هېڅ ماهیګیر
د کوچنۍ ببړۍ څراغ نه ښکاري
په جوماتونو کې اذان
په مندرونو کې زنګونه نشته
د کلیساوو صلیبونه مات دي
خلک د لویو پانګه والو د خیرات په ډوډۍ
یو بل له ستوني نیسي
او ماشومان
لاهم په ختو کې د مړو میندو له تیو څخه وینې روي

* * *

پر زمکه خلک ډیر دي
څوک یې په جنګ څوک یې په اور کې سوځي
څوک زلزله کې تر اوبو او خاورو لاندې ورک شي
او یوځل بیا بشر په دې پوهېږي
چې مرګ د کونډو یتیمانو غم وي
نه د هغو چې مړه شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مرګ غميزه لا ژوندۍ ده
دهندي او بنګالي ښځو له او ښکو سره لوبې کوي
خو ها چې مړه شول په دې نه پوهيږي.

* * *

يو ليونی د ونې ښاخ کې ناست و
ونه ولاړه وه د ختيځو منځ کې
او ليونی لکه مرغه په کې ژوندی پاتې و
ليوني وژړل او ويې خندل
او بيا يې داسې وويل:
په دې دنيا کې به لا اوس هم چېرته جنګ روان وي
او ځينې خلک به د ځينو خلکو وينې غواړي
دا دی طبيعت ورسره مرسته وکړه
طبيعت ډېر ووژل
نو اوس کېدای شي
جګړه ماران ماړه وي
او جګړه ودريږي....
ليوني وژړل او ويې خندل
ونه ولاړه وه
او دی لکه مرغه په کې ژوندی پاتې و.

۲ جنوري ۲۰۰۵

انديانا-متحده ايالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

بند ه

شيخ وايي ښه کوه او بد مه کوه
خو شيطان دانه مني وايي:
بد کوه او ښه مه کوه
ماته خو د واړه په غلطه ښکاري
آيا دنيا کې بس همدغه ښه او بد دي
بل څه نشته مګر؟
زه نه د شيخ نه د شيطان منمه
د خدای بنده يم بس د خدای منم

او مينه کوم
جنوری ۲- ۲۰۰۵
انديانا- متحده ايالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه: آیا دومره لویه ښښنه شته، چې جګړه ماران هم وبښي؟

نه يو هيږم

دنيا يو بل توپان په سر اخيستې
بيا د ديوانو په سرونو کې چينجي ښوريږي
او بشريت په خپله سپينه ټنډه لاهم د جګړې داغ لري
د انسانيت د پيدا ښت له ورځې
زموږ تاريخ د و وسترو ګناهونو په دوزخ کې سوځي
يو (غلامي) او بل (جګړه) او وژل
خدای ج د انسان د بد مرغيو طوق د دغو شيطانانو
په لاس کې ايښی
د غلامۍ شيطان د عدل بوربو کې کې مړشو
خو (جګړه)
آخ خدای ج دې پرې مور بوره کړي
لاهم د ستر بابا آدم د اولادې شرم دی
دنيا يو بل توپان په سر اخيستې
قيامت به راشي خو حيران يم چې زموږ غاړې به
د جګړه مارو تر ګناه لاندې کږې تر خدايه څنګه ورشي؟!!
مريلند - امريکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه څوک چېرې هم داسې ناروانه کوي
چې زړه کې ناست وي خو پروا د زړه والانه کوي

دومره دې پر فرق دی ستا د سترګواو د خلکو ترمنځ
خبرې ټول کوي خو هیڅ څوک یې ادا نه کوي

چې ته را ونه ګورې روح به مې ځان څه وويني
چې تصویر نه وی آیینه چا ته خندا نه کوي

اخر په زمونږ زړونه د خدای (ج) حسن په خوب و ويني
دغه مین ماشومان هیڅکله ګناه نه کوي

وایي مرګ سخت دی روح له تنه جدا کیږي مګر
ما دوطن بیلتون لیدلی هیڅ پروانه کوي

۲۸ - وری ۱۳۸۴ واشنګټن دی سی امریکه

تصويرونه

که
هندارو تصويرونه ساتلای
موږ به خپل اوومنيکه هم لېدلی وای
او اوس به تول پوهېدو
چې د دارا او سکندر آييني څه ډول وې
او د جمشيد په جام کې څه ښکارېدل
يوازې
که هندارو تصويرونه ساتلای
نور به بې روحه تاريخ
داسې بې ژبې او مړژواندی نه وای
موږ به آدم ته د حوا لومړۍ موسکا پېژندله
او په بېړۍ کې به له نوح سره يوځای ګرځېدو
ما به آتن کی له سوکرات څخه پوښتلي وای چې
تر تا دوه نيم زره کلونه وروسته
ولې لا هم په- عدالت- پسې دا ورک بشر همداسې ورک
دی؟
او له موسی نه به مې غوښتي وای چې
ما هم له ځانه سره طور ته بوځي
بس که يوازې
تصويرونه په هندارو کې خوندي پاتې وای
موږ به ليلا ته وای کتلي د مجنون په سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په کعبه کې به مو
د اسماعيل د قربانۍ نښې له ورايه ليدې
زه به ورتلم اکاډيموس ته چې په خپله ژبه
له اپلاتون سره خبري وکړم
زما له هغه سره حساب پاتې دی:
ستا - ايتوپيا - چېرې ده؟
او انسانان به وژل کيږي لا تر کله دهغې لپاره؟
ستا د خيالي ډيموکراسي ريښتيا ده چېرې پته؟
موږ خويې اوس هم
د دروغو د لمبو تر شاتور سيوري وينو
له ارستو سره مې نه ده جوړه
ځکه چې لا هم د اخلاقو او ايمان په توپير نه پوهيږي
خو
که هندارو تصويرونه ساتلای
ما به له خپل نيکه نه غوښتي ووچې
زما مغرور پلار ته وصيت وليکي:
چې خپل شاعر زوی د ژوندون په لومړۍ ورځ ووژني
بو دا لا اوس هم ما په خوب کې ويني
هو ! زه پوهيږم چې له ما خپه دی
ځکه زه ژوند ته دهغه
په سترګو نه ګورمه
ژوند کله ښکلی شي زما دمعشوقې دښکلو سترګو په څير

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بيا هم ما ته هيڅ ارزښت نه لري
بودا ويرېږي چې خوبونه يې زماله وينو رنګ وانه خلي
بودا به نه ويريداى
اوزه به هم ژوندى واى
خو که هندارو کې تصوير پاتې واى
راشه چې زه درته يو راز ووايم
له سلو زرو کلو ډير تير يږي
هيڅ څوک پرې نه پوهيږي
چې له هندارو څخه ولې تصويرونه تښتي؟
ماته مې اووم نيکه کيسه وکړله:
چې په هنداره کې شيطان وکتل
او بس همدغه شر ميدلي د هندارې حافظه ماته کړه
که درته ووايم خندا به در شي
که تصويرونه په هندارو کې خوندي پاتې واى
موږ به ځانونه د بيزو له نسله نه ګڼلاى

۱۳۸۳الړم۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شعر کې وزن څو ځایه توپیر لري، خو دا د مانیزو برخو دبیلولو لپاره دیوه نوي میتود کا رونه ده، نه وزني تېروتنه.

د افغانستا ن ورکې خزانې

ددوه زره پینځم کال د اپریل په یوویشتم ما ښام د امریکې په پلا زمینه واشنګټن ښار کې د افغانی سفارت او نشنل جیوګرافیک سنټر په مټ د افغان لرغونپوه ښاغلي زمریالي طرزي د هڅو او په ټولیزه توګه د فغانستان د لرغونو آثارو په هکله د یوه فلم پرانیستنه وشوه، چې((د افغانستان ورکې خزانې)) نومیږي په دې فلم کې د بامیان د سترو بودا ګانو را پرځېدل و ښوول شول خو تر څنګه یې په سیمه کې ددرییم بودا چې په (ویده بودا) مشهور دی، د موندلو لپاره د ښاغلي طرزي هڅې او بریالیتوبونه هم د پام وړ وو. د فلم جوړونکي باور لري چې دا په نړۍ کې تر ټولو ستره مجسمه ده چې اوږدوالی یې د ایفل تر برجه هم ډیر دی. ښاغلي طرزي وویل، له ډیرو څېړنو او کیندنو وروسته مود دغه بودا د پښو یوه برخه وموندله، خو کله چې ډاډه شوم هغه دلته دی، نو کاریګروته مې وویل چې بیرته خاورې پرې ورواړوي، چې بیا بل وخت په ډاډ او احتیاط سره کیندنې پرې وشي. د فلم بله په زړه پورې برخه د طلا تپې دقیمتي خزانې په هلکه وه چې له نیکه مرغه تر اوسه دولسمشرۍ په ماڼۍ کې خوندي ده. دویده بودا را برسیره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدل په نړیواله سطح یوه ستره فرهنګی پېښه ده، وړاندوینه کیږي چې ددغه بودا تاریخي ابهت او اهمیت به د مصر له اهرامونو سره برابر وي، یاد شوي فلم عاطفي جوړښت درلوده چې د لیدو پرمهال یې پرځینو افغانانو بر سیره بهرنیانو هم خپلې اوښکې تم نه شوې کړای. ماله خپلو اوښکو سره څو کلیمې هم مل کړې چې دلته یې لولیء:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه خزانه

بودا !
ويده شه
د تاريخ ترخر وارونو خاورو لاندې آرام و غځېږه
لا ((اپه ګان)) د خپل نيکه څېره د غم د غبار شاته وينې
لا شغهار د غشيو خيژی لا ګوربت زخمي دی
او د ((لوی غر)) د ذهن ځالې له لمبو ډکې دي
لا پښتين نه شي اوريدلای ستا د سترې ډ بريني سينې ورک درزونه
لا تور شيطان د ((براهې)) ګردونه مينځي د ((سيندو)) پر اوبو
لا هم پر مورېږ لمر د تور دجال له کوره خيژي
لا ستا د دوارړو تنديسونو له سوغارړو نه دودونه خيژي
بودا !
ويده شه
په آرام پريوځه
هو دا رېښتيا ده چې
بخدي کې يې د ((ساک)) د پا چا ښکلې لور بربنډه کړله
طلا غونډۍ کی يې د سرو زرو له تاج څخه هډو کي تش کړل
خو ته ويده شه
ته آرام پريوځه !
د بخدينۍ شهزادګۍ روح لا له ګانو سره په کور پاتې دی
لا له سيندو يا له آمو څخه اوښتی نه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاخو د ساک د لور د ګڼ کميس پاولي شرنګيږي
او لا د ستر نورستان ((لام)) په ((الينو)) مين دی
لا هم د د ننګو پکتانيو د قمې زرين لاسوندي بريښي
نو ته ويده شه، ته آرام پريوځه !
د بخدينۍ پيغلې ښايست ته مې سلام دی بودا
ستا د خوبونو پريشانۍ ته مې هم پام دی بودا
زه لا د زرو کلو شاته بخدينۍ وينمه
چې اووه کنيزې پرې چاپيرې دي سينګارېې کوي
ځوک يې باولۍ، ځوک يې والۍ ځوک يې پېزوان سموي
ځوک يې په هسکه سينه ږدي د ((سات ديوا)) زرځېره
بودا ښايست ته يې حيران يم خو ويريږمه پرې
چې ځوک يې نن را نه هڅونه له سيندو تير نه کړي
يا خو يې غله د لاجورد و له آمو تيرنه کړي
زه هم پوهيږم زړه مې ريږدي خو ويده شه بودا
ته د تاريخ تر خرواړونو خاورو لاندې پټ شه
چې زه د خپلې بخدينۍ ښکلې ګاڼې و ساتم
بودا ويده شه
ته خو ښه خبر يې
چې ستا د هڅ هڅ ماتوونکي ځوک وو
تا خو د خپلو تنديسو نو پرځېدل ولېدل
چې له ((ارک هنډ)) ځخه ورها خوايې ديوان نشه کړل
نو ته ويده شه، په آرام پريوځه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ما د ارشاک توره بیا په لاس ونیوه
او کانیشکا مې بېرته راوست د باګرام ماڼۍ ته
کله چې لمر له پکتیا نا ځخه راوخوت او سوریا وخندل
ګندهارا ته چې مرغۍ له پربنا پوره راغلې
چې آسمایي بیا د (ویشنو) د پلاز بیرغ پورته کړ
او روهیلیو د کوترو سپین خیلو نه په هوا پورته کړل
بیا به (ارجن) له بهار ته راشي
(کلیو پاترا) به د نیل غاړې ځخه راوړي زر مصري آسونه
(آشیل) به راشي د (زییوس) پیغام به راوړي طلایي بګۍ کې
او سکندر به خپل زرین تاج ستا پښو ته کیږدي
زرتشت به راوړي د بخدي پیغلې ولور کې د کوبا ارغوان
او د روم پیغلې به ګاڼو ته نخیږي له لنډیو سره
اراکوزي زلمي به اچوي د ځنو ځپې مست اتڼ ته
او هیندوګۍ راڼۍ به ناڅي د خیبر اتڼ ته
سمرقندي کوڅۍ به څرخي کاکړۍ غاړو ته
او هیندوکش به له پامیر سره پیالې کړنګوي
بیا به نو تا را وینښوو له اوږده خوبه بودا
بیا به دې باسو د تیارو له تور آشوبه بودا.

د دوه زره پینځم کال د اپریل یو ویشتمه
واشنګتن ښار ـ امریکا

اپه ګان: د افغان لرغونې ښه
ګوربت: په میدان وردګ کې دیوه غره لرغونی نوم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی غر: د لوګر لرغونی نوم
سیندو: ننني اباسیند ، یونانیانو اندوس باله
بخدي: د بلخ زوړ نوم
ساک: ساکیان د افغانانو هغه لرغونی پښت و ، چې سلګونه کاله یې پر هېواد واکمني درلوده.
طلا غونډۍ: طلا تپه چې زرګونه لرغوني زرین آثار ورڅخه موندل شوي.
بخدینۍ: بلخي شهزادګۍ
لام: د نورستان په افسانو کې هغه پهلوان دی چې په شهزادګۍ الینو مین و.
الینو(الینا): د نورستاني افسانو اتله، د لام معشوقه او د افسانوي ښکلا خاونده، د الینګار(الینګهر) اوسنی نوم هم له همدې څخه اخیستل شوی او مانا یې د الینا مېنه یا کور دی
سات دیوا: دیوا په سانسکریت کې ځواکمن واکمن ته وایي چې د اوستا یې دورې ارباب الانواع به یې په دې القابونومل، سات دیواد ساتونکي ځواکمن په مانا ده، چې زریني مجسمې به یې د شاهي کورنۍ له مړیو سره خښولې چې ګواکې د هغو ساتنه وکړي.
ارک هنډ: د اټک زوړ نوم.
ارشاک: آریایي اتل
کانیخکا: کانیشکا نامتو افغاني واکمن
کوبا: د کابل زوړ نوم
پرښا پوره: د پېښور زوړ نوم
آسمایي: په کابل کې ددغه غره نوم له دوو ریښو (آسه) یاني نیکمرغي او(مایي) یاني مورڅخه جوړ شوی چې مانا یې د نیکمرغي مورده.
ویشنو: له هندي ارباب الانواعو څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارجن: هندي اتل، د مهابهارت په اتم پرب(فصل) كې يې له خپل تربور كرن سره د جګړو كيسه راغلې.

كليو پاترا: نامتو مصرۍ ملكه (شاه مېرمن)

زييوس: د يوناني اساطيرو نامتو څېره

ګاڅونه: ګاتهونه يا ګيتېونه زاړه ءآريايي سرودونه چې د هېواد د لرغوني فرهنګ وياړمنه برخه ده.

اراكوزې(اوسنی كند هار) پكتيانا(اوسنۍ پكتيا) ګندهارا(اوسنی ننګرهار): دلرغونې افغاني مدنيت درې مهم منځې (مركزونه).

هيندوكځ: هيندوكښ اوسنی هندوكش.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکتبۍ

د بر کلي صايب زاده يم
يو مې آس يوه شړۍ
قصيده مې پخه کړې
ګرځومه کوزړۍ
ځوان مريد د ځرخي پير يم
رنګ دې ورک شي کوډې نه کړم
کوډې باسم
بند بختونه خلاصومه
د مينو زړو ريبار يم
شکرانه مې يا مميز دي يا توتان دي يا مرۍ
څوک د سمال راته خامک کړي
څوک راجوړه کړي خولۍ
د بر کلي صايب زاده يم
يو مې آس يوه شړۍ
نجونې ګردې رانه تاو وي
تاويزونه رانه غواړي
ملا تل راته په قار وي
سل کوپرونه راته وايي
خو پروا يې ډيره نه کړم
خدايزده ولې
د کوز کلي په زلميو باندې ګران يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته راز ددوی مالوم دی
يو دخان په لور مين دی
بل لېدلي د ملا صايب لمسی
د بر کلي صايب زاده يم
يو مې آس يوه شړۍ
د شنډ توت ډډې ته ناست يم
شنډو ښځو ته تاويز کړم
ماشومان له ځېله خلاص شي
ورته دم چې زه ممېز کړم
دبرات دمياشتې سر دی
نن اوله پنجشنبه ده
يوه پيغله راته ناسته
زښته ډېره ښايسته ده
وايي داسې تاويز راکړه
چې مې پلار لړ بسلمان شي
ميرات مړی ولور کم کړي
خوږ جانان مې مساپر دی
په دوبۍ کې مزدوري کړي

* * *

نيمه شپه چې شي رابره
په سندرو باندې سر شم
ټول ماران مې په هوده دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غړوم ورته شپېلۍ
د بر کلي صايب زاده يم
يو مې آس يوه شړۍ
ژرنده ګړۍ مې ښه يار دی
ډيرې شپې سره يو ځای يو
ظالم ښه مست ربابي دی
دځوانۍ سندرې وايو
شپه چې ښه ډېره پخه شي
بيا نو بله کړو دوهۍ
د بر کلي صايب زاده يم
يو مې آس يوه شړۍ
ژرنده ګړۍ چې نن راغی
په خندا يې راته وويل:
صايب زاده کيسې ته غوږ شه
نن اوړه مې دخان يووړل
کور يې ډک له مېلمنو و
څوک له ښاره وو راغلي
په انګړيې شور ماشور وو
يوه ښکلې مېلمنه وه
په ښايست وه ښاپيرۍ
کليوالو غوندې نه وه
ښکاريدله مکتبۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرمېدله پټ یې وویل:
صایب زاده یار ته دې وایه
پیر خانې ته دې سلام دی
یو تا ویز خو راته وکړه
چې جانان ته شم منظوره
شکرانه به پوره درکړم
خدای دې مکړه ادې بوره
مکتبۍ راته داوویل
بیا یې راکړدا کاغذ
ژرنده ګړي توبې وکړې
ویل یې ورانه زمانه شوه
مکتبۍ نه وه بلا وه
په خندا ببرته ستنه شوه
په کاغذ کې وو لیکلي:
((په سندرو یم مینه
دنغمو یم لیونۍ
په یو چا مې زړه بایللی
غږوي ښکلې شپیلۍ
یو تاویز وربانديې وکړه
چې ماګل کړي د پګړۍ
د برکلي صایب زاده دی
یو یې آس یوه شړۍ))

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۸۳\۱۱\۴

متحده ایالات- مریلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانان

اوربدې لمنې
ګونځې پايڅې
د پوندو چاودې له پوټيوډ کې
او د څپليو په ميخ ژوبلې تلې
د اوربد تاريخ کوڅو کې ځي او راځي
سبا د لوی او ډېرين ديوال تر شا پټه ده
نن ديوې مړې ډوډۍ لپاره لاس تنا کې
پرون په وينو سره په اوښکو لمده
يوځل په چپ ولاړل په ښي لاس راغلل
د ښار په لوېې څلور لارې کې په چيغو سر شول
بل ځل له تورو سره را غلل
خپل بچي يې له چپه حلال کړل
اوربدې چپنې
ګل سيب د سمال ترملا
قرصې رخچينې پر سر
لينګې د شولو په پټيو کې خوړين
ملا خيشاوه کې کړو په
يوځل د بيل لاستی په لاس کې بيا قبضه د توپک
يالاس پر ټپ ايښی ياګوته پر ماشه نښتې
يوځل په رېږه ګنهکار بل ځل د سر په وينښتو
يوځل ملا پسې و لاړ بل ځل په تيښته ترې خلاص

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيم په تقدير مين او نيم يې په پېريانو اخته
نيم يې په تمه د جنت او په دنيا باندې يې لاړې تو کړې
څه په مايپو پسې روان
څه يې د مارکس د کتابونو چينجي
څه د سيد قطب د تاويزونو غاړه کې په غاړه
څه اسامه سره په سوړو کې پټ
څېرې ګرېوان
ډډې لمن
ول ول لونګۍ په غاړه
د ارابو له رېږه جوړې مچنۍ په پښو
د اوښ وندنى پر اوږه مخ په ختيځ دي روان
بارېې اپيم دي يا د بنګو ميده شوې پټۍ
څه په (پريتي) مين او څه يې د ((تام کروز)) ليوني
نيم يې له ډېره تکبره زړې مور ته انګريزي غړېږي
څه يې لا اوس هم د مکتب په سوځولو تکبيرونه وايي
اوږده ټيکري
زړې پنې
ګلاباتون په پايڅو
په سريې شکور دى په مړوند کې بنګړي
ځي لا روان دي خداى (ج) خبر په کومه
څه يې به بدو کې ورکړې د کنيزو په شان ژوند تيروي
څوک په ميږه باندې سګريټ بل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځو د حقوقو کتابونه لولي
ډيمو کراسي لکه يو زوړ داينسور
دوړې يې خيژي را روان دی ځوک يې نه پيژني.
دوی ورته وخاندي او وويرېږي
چې دا عجيب ځناور
په دې هېواد کې هم هګۍ کړي هم بچي اچوي.

۱۸ تله ۱۳۸۴ کابل خيرخانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

گیله

پرون ناروغ ومه نا مردې تاونه پوښتلم
تا ویلې آخ !
خدای دې ما مړه کړي
زه خبره نه وم
زه دې په سترګو کې د دروغو ننښې ښې پېژنم
که ته خبره نه وې
پرون زیارت کې دې یوه چابله کړه
بیګاه تر نیمې شپې په پټه دعا چا کوله
سهار پلوکې او ښکې چا غوټه کړې
ما به خدای څنګه جوړ کړي ؟
د دروغجنو دعا نه قبلیږي.

۱۵ لیندۍ ۱۳۸۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو ژبې پياوړي شاعر رحمت شاه سايل په دې ورستيو کې د کابل په نامه يو آزاد شعر خپور کړی دی، چې د دغه افغان شاعر د مينې او احساس يوه خوږه ترجمانی ده. زما د زلميتوب د خوښې دغه شاعر ته، دا ځو کرښې د نوموړي د همدغه شعر، لپاره ډالۍ دي.

سايله ستا هغه د خيال کابل

تالا کابل ليدلی نه دی، تا کابل و نه ليد
سايله دا د افسانو ښار افسانه وګڼه
په تاريخونو کې يې ورکه شان کيسه وګڼه
دلته د وينو آيينه کې چې لمر سور ښکاريده
زما او ستا د ملت ټپ چې لا نا سور ښکاريده
هغه وخت موږه ستا غزلې لوستې
ستا په سندرو به مو خپل د مينې ليک پيل کړ
ستا په نظمونو به مو يو بل ته لاسونه ورکړل
سايله هغه وخت موږ ستا دعا ته لار څارله
چې ګوندې دا وليکې:
((مادرته ټول عمر د خوبونو ښار ويلي دي
کله مې پېرزوشي په بمبونو کابل جانه))
خو ستا دعالا پوره شوې نه وه
چې ستا د مستو ليونو خوبونو
د ښاپېريو ښار بمونو رنګ کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تالا کابل لیدلی نه دی، تا کابل و نه لید
سایله ستا هغه غزلې او زما سندرې
نورې په ورک تاریخ کې ورکې شولې
نور ځوک دالرو بر یو ځای نه ګنې
نور ستا اجمل زما لایق نه شته دي
د پاچا خان ارمان اوبو وړی دی
د ((یو پښتون)) د غرېضمیر را څخه
د کله دارو رنګینو وړی دی
سایله ته لا په روتې پسې او زه یمه په نان پسې ورک
یو هم په خپل کور کې ډوډۍ نه لرو
د اشنغر پیغلې له ډېره نازه
ماته په کور کې مسا پروایي
چې خرڅادر په پېښور کې ګرځم
راته زلمي لا مهاجر وايي
سایله زه او ته د ورک تاریخ تکرار ته سوځو
سایله زه او ته تکرار یو د یعقوب او یوسف
سایله زه او ته تکرار یو د مریمې او عیسی د فراق
بس دغه ښار دې په خوبونو کې ودان وساته
دا دایروځلی په خیال کې خپل مکان وساته.

مرغومی ۱۳۸۴ لمریز
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفر

ته لکه د خوړ شګو کې سپینه اوربه چینه
زه لکه دغره د کمره خواته راوتلی ګل
ته چې په ملا ماته شې نغمه د شرشرې راوړې
زه لکه ددنګ کوچي پګړۍ کې یو ټومبلی ګل

ته لکه د سپینې شیدوپۍ پاڼه کې سره نښه
زه لکه سهارکې د بېباکه نسیم ښکلی موج
ته لکه د سیند په غاړه جوړه د ماشوم ماڼۍ
زه لکه ترتا نا رسیدلی بېرته تللی موج

ته کله دروغجنه شې ماشوم درغونه ووایې
زه دې اننګوکې د یوپټ شرم ګل ووینم
کله چې بانه جوړه کړې لویه کیسه پیل کړې
دروغو کې دې هم څه خوندور تخیل ووینم

ته لکه د سپین قرآن د کرښو جنتي ورمه
زه لکه د عرش له منارونه د اذان آهنګ
هلته په جنت کې یوه سیمه پښتنه هم شته
ما او تا راوړي له هغه ځایه د عشق لونګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای خبر چې موږ به دې دنیا ته څه او څه ښکارو
څه خبر چې موږه په کوثر د عشق پریو للي یو
زرځلې د مینې شهیدان شو له دنیا ولاړو
بیا لکه آدم او حوا ځمکې ته راغلي یو

دواړه ماشومان یو دواړه ښکلي یو سپېڅلي یو
دواړه د جنت له پاکې ځمکې نه راغلي یو
کله سره لوبې کړو او کله سره جنګ وکړو
کله بیا د میندو پر زنګون باندې خوب وړي یو

دا خلک ژړلی نه شي سترګې یې خیرنې دي
موږ لکه رڼا د ایمان سترګو باندې نه ښکارو
زه او ته د اوښکو په زم زم د زړه کعبه مینځو
بس د خدای دوستانو او ولیانو ته راڼه ښکارو

ای لیونۍ مه ژاړه دا ځمکه خو په وینو ده
اوښکو ته دې پاکه د جنت خاوره له کومه کړم
څه چې په آسمان کې دې له اوښکو ستورې وتراشم
وریځې به زانګو کړمه او تا به یې ماشومه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مه ژاړه راځه چې په چینه کې دې مخ ومینځم
ژوند همدومره بس دی چې اوبو کې زه او ته ښکارو
واړه عاشقان به موړه وخښي او نشه به شي
موږ به د مینو په خوبونو کې ویده ښکارو

ځه چې د ګل ځانګه کې یو رنګ شو بل وږمه د ګل
ښکلي عاشقان به مو یو بل ته په سوغات ورکړي
راشي ملکه چې د مچیو په موږ وګرځي
ولاړه شي ترخو خلکو ته هم په مینه شات ورکړي

ځه چې له باران سره پر دوه مینو وورو
یا د سپینې غاړې یا د تورو څڼو رنګ واخلو
ځه چې د بوسې د جل وهلو تنده ماته کړو
پس له ډېره وخته د خوږو شونډو قلنګ واخلو

ځه چې دواړه ورک شو له دې دومره ډېرو سترګونه
ټوله په تاریخ کې تیته شوې مینه ټوله کړو
رایې وړو په دومره ډېرینو زړو یې وویشو
دا تیاره دنیا چې زه او ته رڼا په سوله کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشه ما سفرته ملاتړلې ده روان يمه
بس يوازې لاس راكړه اوسترگې دواړه پټې كړه
زه به دې په شونډو له بوسې نه بسم الله وكړم
ته د اقتدا په نيت له مانه تاوې مټې كړه

۲۵ليندۍ۱۳۸۴كابل

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library